

Nacional

**Aragonès
proposa
acusar en
el cas del 3%**

El vicepresident considera que "s'ha d'anar fins al final per recuperar fins a l'últim euro"

**Deu anys de la
gran retallada
del PSOE en
obra pública**

Algunes de les obres aturades, com ara l'enllaç entre l'AP-7 i l'A-2, encara no s'han estrenat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La gran reordenació p

PRISMA Es compleixen 10 anys de l'aprovació de la llei de vegueries, l'últim intent de recuperar el mapa i l'organització històrica del país **TRAVES** El debat territorial suscitat i la crisi econòmica la van torpedinar i la sentència del TC la va rematar

Òscar Palau
BARCELONA

Més de 40 anys després de la recuperació de la democràcia, la reordenació territorial de Catalunya segueix sent una assignatura pendent. De temptatives per mirar d'organitzar amb més eficiència el mapa administratiu del país fins ara n'hi ha hagut moltes, però si una va arribar especialment lluny va ser la llei de vegueries, que fins i tot va ser aprovada pel Parlament el 27 de juliol del 2010, aquests dies fa 10 anys. La llei, això sí, gairebé naixeria morta per la forta contestació territorial que va rebre –va provocar no pocs debats de campanya arreu–, contestació política –CiU, llavors en l'oposició, hi va votar en contra i la va congelar quan va recuperar el poder– i contestació judicial del Tribunal Constitucional, que la va supeditar al sistema provincial controlat per l'Estat, i en la pràctica va fer inviable la creació de les set vegueries preteses, vuit comptant el Penedès, que en una polèmica decisió no va entrar en primer terme, si bé al final el Parlament el febrer del 2017 la hi va acabar incorporant. El mateix dia, per cert, es va aprovar la llei 31/2010, que creava l'Àrea Metropolitana de Barcelona, administració pública gestora formada per 36 municipis que venia a simplificar els ens existents, aquesta amb més èxit perquè encara és vigent avui.

Tot havia començat amb el pacte d'entesa per a la repetició del tripartit, a final del 2006, que preveia la recuperació de l'ordena-

La data

27.07.10

Dia d'aprovació de la Llei 30/2010 de vegueries, amb 68 vots a favor i 64 en contra.

ció territorial històrica de Catalunya pendent des de la Transició. De seguida es va veure, però, que no seria cosa fàcil, perquè d'entrada va fer renéixer mil batalles arreu del país, moltes d'ancestrals, que primer el conseller de Governació, Jordi Ausàs, quan va ser nomenat el març del 2008, i després el mateix president José Montilla –els socialistes acaparaven llavors un gran poder local, però els seus *barons* mostraven interessos ben contraposats– van haver d'arbitrar i mirar de calmar, amb poc èxit. Tot plegat ja va fer que la publicació de l'avantprojecte de llei no es fes fins al 4 de desembre del 2009, i que els dos mesos següents fins a l'aprovació per part del govern al febrer fossin de negociacions intenses per cercar un punt de consens. A aquest escull, encara s'hi afegia que l'esclat de la crisi econòmica el 2008 va fer que l'enverinat debat de les vegueries es veiés cada cop com a més inoportú i allunyat del dia a dia, a més que va dur dubtes sobre com es finançarien les estructures administratives que calia crear.

El contingut de la llei

El text finalment aprovat de la Llei 30/2010, que desplegava les competències bàsiques recollides en l'Es-

tatut del 2006, establia la vegueria com a divisió territorial en què s'organitzen els serveis de la Generalitat (delegacions), i alhora com a àmbit territorial específic "per a l'exercici del govern intermunicipal de cooperació local", segons el preàmbul. És a dir, per deixar enrere les províncies i diputacions. Per això creava també el règim jurídic de l'òrgan de govern i administració, que passaven a ser els consells de vegueria, en un trànsit que també regulava el text. En principi, les quatre diputacions havien de quedar substituïdes pels consells després de les municipals del 2011, per bé que les províncies es mantien com a divisió territorial de l'Estat i com a circumscripcions electorals mentre no hi hagués una llei electoral catalana. La idea era que més endavant, retocant els preceptes legals adients al Congrés, s'anés creant la resta de vegueries, començant per les Terres de l'Ebre, la que semblava més senzilla perquè només afectava la província de Tarragona.

El TC s'ho carrega

Ferida pels problemes esmentats que ja arrossegava d'origen, en tot cas, l'estocada definitiva a la vella aspiració arribaria –d'on si no– del veto dels poders de l'Estat, bàsicament el TC i la seva sentència del juny del 2010, ja que entre els articles impugnats de l'Estatut hi havia els que regulaven la divisió territorial pròpia. I, tot i no declarar-los institucionals, sí que en va fer una interpretació molt restrictiva, ja que va deixar clar que "en cap cas

Les vegueries de Catalunya

la creació, modificació i supressió, així com el desenvolupament del règim jurídic de les vegueries", podien regular-se al Parlament, i recordava que l'alteració dels límits provincials correspon a una llei orgànica estatal. Amés, sobre la creació dels consells de vegueria –que només podrien substituir les diputacions "en el cas exclusiu" que coincidissin els límits geogràfics de província i vegueria–, fixava que correspon a l'Estat "determinar la seva composició i la

manera d'elecció dels seus membres". En la realitat, doncs, qualsevol reordenació que volgués introduir la Generalitat restava supeditada al fet que l'Estat permetés d'una manera o altra, amb un suport que no era clar que ni tan sols el PSOE oferís.

CiU la "retoca" el 2011

Un mes després de la sentència, en tot cas, la llei es va aprovar igualment, tot i que l'únic que permetia era canviar de nom les diputacions existents per con-

sells de vegueria. Però CiU, que s'hi va oposar i que abans de les eleccions d'aquell novembre ja va dir que no la prioritzaria, ni això va aplicar quan va recuperar el govern. Ans al contrari, el juny següent va modificar la llei amb una altra, la 8/2011, que establia una moratòria *sine die*, tènicament encara vigent. El preàmbul raonava que el "moment de crisi econòmica" que patia Catalunya i la necessitat d' haver d'adequar la normativa electoral "als efectes de ga-

L'APUNT

Lleis fonamentals
al calaix

Joan Rueda

Ara fa 10 anys de l'aprovació de la llei de vegueries, l'últim intent de recuperar l'organització històrica del país. La llei encara és al calaix per les lluites entre territoris –la majoria, orquestrades políticament–, la duresa de la crisi i, sobretot, la sentència del Tribunal Constitucional que obligava a organitzar-se en províncies. Vist el fracàs, el 2013 es va impulsar la llei de go-

vernals locals, per endreçar òrgans i marcs de relacions entre ajuntaments, consells comarcals i consells de vegueria. Aquesta també decauria, també per les lluites partidistes i, naturalment, perquè l'Estat en va aprovar una altra, l'RSAL, que la feia inviable. Nosaltres, curts de mires, perquè en cal una millor organització territorial. I Espanya, com sempre, posant travetes.

pendent

Fracàs de la llei electoral i la de governs locals

Vist el fracàs de la llei de vegueries, el govern de CiU en va impulsar el 2013 una altra que veia complementària i igual de necessària, la de governs locals, per endreçar òrgans i marcs de relacions entre ajuntaments, consells comarcals i consells de vegueria, que tanmateix decauria pels desacords partidistes i l'aprovació a Madrid el 2014 de la recentralitzadora llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local (LRSAL). A principi de l'actual legislatura es va anunciar que el projecte es volia recuperar, però poc s'ha avançat. En la mateixa segona legislatura d'Artur Mas es va impulsar l'enèsim intent de llei electoral catalana, però, com l'anterior, es va deixar en un calaix el maig del 2015, quan fins i tot ja havia superat el debat a la totalitat, per l'evident manca de quòrum. Curiosament, amb la Covid-19, el procés de desconfinament s'ha fet per regions sanitàries, un mapa que s'assembla molt al de vegueries, fet que les ha tornat a posar en primer pla. En un article al juny, el president del PDeCAT, David Bonvehí, insistia a aprofitar-ho i desempolsar la llei de reordenació.

rantir l'efectiva i íntegra constitució dels consells de vegueria com a organització territorial bàsica" aconsellaven ajornar-ne el desplegament "mentre no s'hagi produït la necessària modificació" del marc normatiu aplicable. És a dir, fins que no s'aproves una llei electoral pròpia. A més, instava al fet que el "període de transició" servís també per integrar les vegueries en una "regulació global dels governs locals i de l'organització territorial" que en garantís la

viabilitat econòmica i funcional, "des del punt de vista de les competències que han d'assumir i de llur encaix amb les altres entitats supramunicipals". I encara més: en paral·lel calia "impulsar les altres iniciatives legislatives estatals necessàries per garantir l'autonomia local i la suficiència financera dels governs locals". Deu anys després, però, res de tot això que es proposaven ha tirat endavant. La llei de vegueries encara dorm el somni dels justos. ■

El Teatre Fortuny de Reus es va omplir per la cocapitalitat. L'acte va ser respost nou dies després a Tarragona ■ J.F. / M.M.

Una llei que va destapar la caixa dels trons territorial

■ El debat va obrir fronts arreu, alguns d'ancestrals, com ara la lluita per la vegueria del Penedès ■ El conflicte entre Reus i Tarragona va tenir una especial vehemència

Ò. Palau
BARCELONA

El debat previ a la llei de vegueries va destapar la caixa dels trons arreu del país, ja que va obrir nombrosos conflictes sobre la definició dels límits territorials, quines n'havien de ser les capitals o fins i tot el nom. El focus que més es va dilatar va ser el de la vegueria del Penedès, que no va ser recollida en la llei inicial davant la protesta, donant l'esquena al Parlament el dia que es va aprovar, de la Plataforma per la Vegueria Pròpia, nascuda després d'un manifest de l'Institut d'Estudis Penedesencs, que es remunta a l'estiu del 2004. Donada la unanimitat al territori, i després d'anys de lluita a les institucions i al carrer, el Penedès històric va ser reconegut primer com a àmbit de planificació i, el febrer del 2017, la vegueria va ser incorporada a la llei congelada del 2010, partint, això sí, l'Anoia, ja que el nord va restar a la Catalunya Central. La plataforma encara reivindica avui que el govern hi creï les mateixes delegacions que a les altres vegueries.

No va ser, ni de lluny,

Règim especial per a l'Aran

Tot i que d'entrada el govern preveia la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran, les queixes del síndic d'Aran, Francesc Boya, que no volia sotmetre's a una organització veguerial genèrica, van fer que al final la mateixa llei preveís un règim jurídic especial per a la vall, que té reconeguda en l'Estatut la

l'únic front obert. El 2003 s'havia creat també una Plataforma per la Vegueria de l'Alt Ter, per a Osona, el Ripollès i potser la Garrotxa, una reivindicació que va tenir cert predicament després que Josep Maria Vila d'Abadal guanyés les eleccions del 2007 a Vic, si bé la tebior amb què van rebre la proposta els veïns implicats va fer que es diluís. En certa manera, l'intent també era una via per evitar el debat per la capitalitat de la Catalunya Central, que va ser viu. I no només entre Manresa i Vic, ja que també Igualada i fins i tot Solsona van demanar que el govern hi situés alguna delegació territorial. Tot i que l'avantprojecte situava la capital a Manresa,

singularitat del Conselh General. El tracte bilateral amb la Generalitat queda així garantit, amb el compromís que, quan un canvi en l'ordenament jurídic estatal li permeti quedar al marge de la Diputació de Lleida, el Conselh General d'Aran exercirà les funcions de consell de vegueria.

davant les queixes a Vic (i en altres punts del país) l'al·lusió a la capitalitat es va excloure del text final, que evita dir quines han de ser les seus dels consells de vegueria, ja que ja es decidirà quan es creïn. Tot i que en menor intensitat, un cas similar va passar a les Terres de l'Ebre entre Tortosa i Amposta, on també van demanar la cocapitalitat.

En altres llocs també es van exclamar: a la Cerdanya, partida en dues províncies, no veien clara ni la unificació dins l'Alt Pirineu –que tampoc els atorgava la capitalitat, reservada per a la Seu d'Urgell i moltes delegacions fins i tot a Tremp– ni l'opció de continuar a Girona o en-

trar a la Catalunya Central, i van reclamar sense èxit un règim especial. A banda d'això, el llavors alcalde de Lleida, Àngel Ros, molt crític amb la reforma, va exigir, i va aconseguir, que la seva vegueria es digués de Lleida i no Terres de Ponent, com es planejava d'inici.

És clar que si un conflicte va reflotar amb certa virulència va ser el secular entre Tarragona i Reus. Al Baix Camp van plantejar la cocapitalitat de la vegueria, i la ciutat rival, on fins i tot es va formar una plataforma, Mou-te, va contraatacar reivindicant la capitalitat única i que el nom no al·ludís al Camp. De fet, alguns van aprofitar fins i tot per reclamar el nom de l'aeroport de Reus. A final de desembre del 2009, en pocs dies, hi va haver actes enfrontats, força multitudinaris, i els respectius alcaldes, socialistes tots dos –Josep Fèlix Ballesteros i Lluís Miquel Pérez– toparien en declaracions pujades de to. La solució de Montilla va ser salomònica: quan se'n separés l'Ebre, restaria la vegueria del Camp de Tarragona amb capital única. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYA LLIBERTAT

Aragonès defensa que la Generalitat es personi com a acusació en el cas 3%

■ El vicepresident sosté que cal arribar fins al final per recuperar fins a l'últim euro ■ Critica que el PSOE i Podem s'acostin a Cs per pactar el pressupost

Joan Trillas
BARCELONA

El vicepresident del govern, Pere Aragonès (ERC), va proposar ahir que la Generalitat es personi com a acusació particular en el cas del 3% –també conegut com a cas Adigsa– un cop el jutge, José de la Mata, ha acabat la investigació que va arrencar el 2015 i ha obert judici oral. Aquest cas de suposada corrupció afecta l'antiga CDC, el PDeCAT i diversos membres d'aquests partits.

Per Aragonès, “si hi ha hagut algun perjudici públic dels recursos, hem d'anar fins al final”, apel·lant tot seguit a la “responsabilitat” institucional: “No entendríem que es fes una altra cosa”, manté, tot afegint-li que s'ha d'anar fins al final per “recuperar fins a l'últim euro”. Per això afirma que traslladarà la petició a tots els àmbits de l'executiu. Aragonès no ha dubtat a mostrar-se convençut que obtindrà la “complicitat” de la resta de representants polítics, tot i la tensa relació entre els republicans i els seus socis de Junts per Catalunya.

Aquesta decisió d'ERC,

Aragonès, ahir amb l'alcalde de Sant Cugat, al claustre del monestir ■ ACN

Pressupost i taula de diàleg

Pere Aragonès va tornar ahir a reclamar la taula de diàleg i es va mostrar crític amb l'acostament del PSOE i Podem a Cs pel pressupost. Segons Aragonès, el resultat aniria en contra de la gent: “Si l'orientació del PSOE i Podem és anar acordant un pressupost amb la dreta neo-

liberal, aquest serà un mal pressupost per a la ciutadania”. I, pel que fa a la taula de diàleg, Miquel Iceta, primer secretari del PSC, considera que “potser no és el millor moment”, pel clima preelectoral, per convocar-la, si bé assegura que n'és un defensor. ■

tot i estratègica, no deixa de ser coherent amb la posició que van tenir els republicans amb el cas Turisme, que va afectar l'extinta Unió Democràtica de Catalunya (UDC). Preci-

sament, el 2002 ERC va acusar directament UDC de corrupció.

El llavors portaveu d'ERC, Joan Ridaó, va relacionar en diverses declaracions els democratacris-

tians en la redacció de suposats informes ficticis que es pagaven amb diners públics. Més tard, els republicans van tensar més la corda en assegurar que es tractava d'un cas clar de finançament il·legal i van aportar proves a la fiscalia. Finalment, la sentència d'aquest polèmic cas, si bé va condemnar el 2005 diversos càrrecs del partit, va resoldre que no hi havia cap prova que impliqués UDC en les corrupteles protagonitzades pels condemnats, però per ERC la sentència sí que reconeixia que sota el mandat d'UDC va existir corrupció. ■

Sánchez, a la dreta, en l'estrena del congrés fundacional de Junts per Catalunya ■ EFE

Llistes úniques a la direcció de JxCat

■ La candidatura alternativa a Sánchez es va retirar ahir a la nit

Redacció
BARCELONA

Les eleccions als càrrecs de l'executiva de Junts per Catalunya (JxCat), que s'han de celebrar del 7 al 9 d'agost de manera telemàtica, tindran llistes úniques després que l'encapçalada Josep Sort a la secretaria general es retirés ahir a la nit. Al migdia, la mesa de congrés de Junts per Catalunya (JxCat) havia proclamat les candidatures a la presidència, la secretaria general i la resta de l'executiva. Carles Puigdemont és l'únic candidat a presidir la nova formació liderant una llista on també hi ha Jordi Turull, Elsa Artadi, Josep Rius i Anna Erra com a vicepresidents.

Pel que fa a la secretaria general, l'equip de Puigdemont presenta el nom de

Jordi Sánchez, però hi havia una segona candidatura, la presentada pel president de Reagrupament, Josep Sort, que es va retirar a la nit.

La candidatura a la secretaria general del partit encapçalada per Jordi Sánchez inclou els noms de David Saldoni per ocupar el càrrec de secretari d'organització, i de Teresa Pallarès com a secretària de finances. A més, es va proclamar una única candidatura a la resta de l'executiva nacional, formada per divuit membres i proposada per Puigdemont. Entre aquests hi ha el conseller Damià Calvet; la cap de files de JxCat al Congrés dels Diputats, Laura Borràs; el líder de JxCat al Parlament, Albert Batet; l'alcalde de Girona, Marta Madrenas, o la diputada Míriam Nogueras. ■

POLÍTICA

Torra retreu a Albiach el temps de presó dels Jordis

El president de la Generalitat, Quim Torra, va retreure ahir a la líder dels comuns Jéssica Albiach que “aviat” farà més temps que Jordi Cuixart i Jordi Sánchez són a la presó sota el govern del PSOE-Podem que amb el PP de Mariano Rajoy. “Penseu fer alguna cosa algun dia?”, li va preguntar a través del Twitter en resposta a un missatge en què ella reiterava que no hi ha un hipotètic control del govern espanyol sobre

la fiscalia. En una entrevista a l'ACN dissabte, la líder dels comuns va afirmar que Torra “s'equivoca” quan els acusa de ser responsables de la decisió de la fiscalia que ha acabat amb la suspensió del tercer grau. “Això és mala fe o no saber com funciona l'Estat”, va dir. En aquesta entrevista, la líder dels comuns va apostar per dur l'amnistia a la taula de diàleg tot i preferir una reforma del Codi Penal. ■ ACN

SOCIETAT

Aturen una hemorràgia a Ferrusola

Marta Ferrusola, de 85 anys, continua en estat greu ingressada a l'hospital de la Vall d'Hebron després de caure dissabte al seu domicili de Queralbs. Els metges de l'hospital barceloní han aconseguit aturar-li l'hemorràgia cerebral i ara estan en espera de l'evolució de la pacient, que a més de l'impacte al cap es va fer quatre fractures en diverses parts del cos. ■ J.P.

Ajuntament de Rellinars

ANUNCI

El Ple de l'Ajuntament de Rellinars, en sessió extraordinària celebrada el dia 8 de juliol de 2020, va aprovar el següent acord:

PRIMER. Aprovar el text refós del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Rellinars, amb el mateix contingut que fou aprovat pel Ple de l'Ajuntament a la sessió de data 8 de maig de 2013, de conformitat amb allò que s'ha fixat en els articles 22.2.c) i 47.2 II) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de Bases del Règim Local, i article 85.1 del text refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya aprovat per Decret Legislatiu 1/2005, de 26 de Juliol.

SEGON. Sotmetre l'esmentat text refós a informació pública pel termini d'un mes a comptar des del primer dia hàbil següent a la publicació del corresponent anunci al Butlletí oficial de la Província de Barcelona.

De conformitat amb el que disposa l'article 23.1 del Reglament de la Llei d'Urbanisme, aprovat pel Decret 306/2005 de 18 de juliol, s'haurà de publicar el corresponent anunci a dos diaris de premsa periòdica de més divulgació en l'àmbit municipal, així com a la pàgina web de l'Ajuntament de Rellinars (www.rellinars.cat).

TERCER. Transcorregut el termini d'informació pública i resoltes les al·legacions que en el seu cas s'hagin presentat, s'eleva a la seva aprovació a la Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona.

De conformitat amb el que disposa la Disposició addicional desena del text refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010 de 3 d'agost, el termini d'informació pública serà ampliat en un mes si el mateix coincideix, total o parcialment, amb el mes d'agost.

Durant l'esmentat termini qualsevol persona que ho desitgi el podrà examinar a les dependències municipals (Plaça de l'Ajuntament s/n), amb cita prèvia, en horari d'atenció al públic (de dilluns a divendres de 9:00 hores a 13:00 hores), i presentar les al·legacions i/o suggeriments que consideri pertinents.

Així mateix l'anunci s'exposarà al tauler oficial d'edictes de l'Ajuntament i es publicarà, juntament amb la documentació del text refós del POUM, a la pàgina web municipal www.rellinars.cat als mateixos efectes indicats en l'apartat anterior.

La qual cosa es fa pública tot indicant que l'anterior acord adoptat és un acte de tràmit, no definitiu en via administrativa, i per tant no és susceptible de recurs, i això sense perjudici que es pugui exercitar el que s'estimi procedent, de conformitat amb el que disposa l'article 40.2 de la Llei 39/2015 d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Rellinars, a data de la signatura digital.

L'alcalde,
Marta Roqué i Aubia

850431-1231774L